

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **a) V. R., b) nezletilá A. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem poštovní schránka 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, č. j. OAM-599/ZA-ZA05-P06-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně a) a b) **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2016, č. j. OAM-599/ZA-ZA05-P06-2015 nebyla žalobkyním udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně [písm. a)], která jednala i jménem nezletilého dítěte, žalobou ze dne 4. 2. 2016. Žalovanému vytkla porušení ust. § 3 a ust. § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, nebyly zajištěny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, nebylo přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co

uvedli účastníci, rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. chybí logické vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně. Žalovaný namítl, že se žádným způsobem nebránila jí popsanému jednání, tj. výhrůžkám ze strany neznámých mužů vyžadujících po ní splacení dluhů po bývalém manželovi, s uvedenou argumentací však nesouhlasila s poukazem na to, že korupce na všech úrovních výkonné moci stále zůstává jedním z nejpálčivějších problémů Ukrajiny. Navíc boj s korupcí v malém městě může přerůst v boj jedinice proti systému, na což jako samotná žena s malým dítětem neměla čas, sílu, ani odvalu. Případ korupčního jednání proto nehlásila místním policistům, aby tak nevystavila sebe i dítě většímu nebezpečí spočívajícímu v možné mstě dotyčných příslušníků policie. Odjezd ze země původu za těchto okolností se jevil pro ni jedinou vhodnou možností. Možnost vnitřního přesídlení do jiných oblastí Ukrajiny nepřípadala v úvahu za situace, kdy zemi zaplavili tisíce uprchlíků z východních oblastí.

V písemném vyjádření ze dne 18. 3. 2016 navrhl žalovaný zamítnutí žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, pohovor a napadené rozhodnutí. Uvedl, že v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Potíže, kterým byla vystavena (vyhrožování ze strany neznámých mužů kvůli dluhům jejího bývalého manžela) byly problémy soukromého charakteru, nikoliv problémy či diskriminace ze strany státních orgánů či ukrajinských bezpečnostních složek. Rovněž ani motiv nátlaku uvedených neznámých osob na žalobkyni není z hlediska zákona o azylu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť nebyl zapříčiněn rasou, národností, náboženstvím či politickým přesvědčením. Sama uvedla, že soukromé osoby se zajímaly o jejího bývalého manžela a právě prostřednictvím ní se snažili jej nalézt a získat tak peníze, které jim údajně dlužil. Se jmenovanými se setkala pouze jedenkrát. Žalovaný odkázal na informaci MZV, č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014, z níž vyplývá, že v případě poškození způsobeného trestnou činností na Ukrajině existuje možnost vyhledat pomoc, v zemi lze rovněž podat stížnost proti eventuálnímu neadekvátnímu postupu policejních složek. Na základě výpovědi žalobkyně bylo naopak prokázáno, že v zemi původu se nepokoušela situaci nějakým způsobem řešit, zvolila radikálnější postup, sice odchod do zahraničí spolu s dcerou. Vzniklou situaci lze řešit jinými právními prostředky sice zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců nikoliv azylovou procedurou. Z uvedeného proto vyplývá, že nejsou dány podmínky k legalizaci pobytu obou žalobekyň na území ČR dle ust. § 12 zákona o azylu. Pokud se týká bezpečnostní situace na Ukrajině, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z kterého vyplývá, že si obstaral dostatek informací o zemi původu, s nimiž se žalobkyně seznámila dne 1. 12. 2015, žádné návrhy či námítky neprojevila.

Z výše uvedených důvodů navrhl žalovaný, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

Ve správním spise se nachází žádost žalobkyně ze dne 3. 7. 2015, která jménem svým a její nezletilé dcery požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Je vdaná, o udělení mezinárodní ochrany současně s ní žádá i manžel O. R. Je křesťansko-náboženského vyznání, řecko-katolické církve, sama nebyla ani nikdo z rodiny není a nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Ona i její dcera jsou ukrajinské národnosti. Vlast opustila dne 26. 6. 2015, důvodem byla zhoršená situace na Ukrajině, kterou podrobně popsala, dále osobní problémy s bývalým manželem, otcem nezletilé, který měl údajně dluhy, kvůli kterým vtrhli do jejího domu jednoho dne dva neznámí muži. Uvedla dále, že v České

republiky již v minulosti byla, jelikož pravidelně od ledna roku 2015 navštěvovala svého manžela a tetu žijící v ČR. O azyl jménem svým i dítěte nikdy nikde nežádala, nenavázala spojení se zastupitelským úřadem své vlasti, nikdy proti ní nebylo, ani v současné době není, vedeno trestní stíhání. V případě návratu do vlasti se obávala o život svůj a dcery. Pohovor se jmenovanou byl učiněn dne 3. 7. 2015 na její žádost v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka. Popsala špatnou bezpečnostní situaci na východní Ukrajině, která je známá zvýšenou kriminalitou, neboť dochází k neustálým konfliktům, ke rvačkám, přepadením a znásilňování. Na otázku, jak se zmiňovaná situace dotkla přímo jí, odpověděla, že se jí to přímo netýkalo, nýbrž jejího manžela, kterému přišel povolávací rozkaz, a to v době, kdy oba byli na návštěvě ČR. Protože všichni muži, kteří se dostavili na vojenskou správu, byli ihned posláni do války, prohlásila, že její manžel nikam nepůjde. Celkem obdržel tři povolávací rozkazy, poslední v březnu roku 2015. Sňatek s manželem uzavřela dne 16. 8. 2014. Bývalý manžel byl narkoman, byl zadlužen, potíže s ním trvaly i po rozvodu jejich manželství (jaro roku 2014). V té době ji navštívili dva muži, ptali se po jejím bývalém manželovi, který jim dluží mnoho peněz, tudíž že je i v jejím zájmu, aby manžela našla a peníze sehnala. Poukázala dále na bezpečnostní situaci v zemi, kde jsou velké problémy s korupcí. Prohlásila, že ve své vlasti nebyla nikdy politicky aktivní. Po incidentu s neznámými muži se rozhodla odjet do ČR. V České republice pobývala v první polovině roku 2015, její současný manžel zde zůstal, ona se vrátila na Ukrajinu za svou dcerou, která zůstala v péči její matky. Koncem března se vrátila zpět do ČR, manžel měl zdravotní problémy. Následně odjela s příbuznou zpět na Ukrajinu, kde se zdržela přibližně tři dny a opět se vrátila za manželem do ČR. Po přibližně třech týdnech se vrátila zpět na Ukrajinu za dcerou, s kterou dne 26. 6. 2015 odjela zpět za manželem do ČR. Ve správním spise jsou založeny podkladové materiály, z kterých žalovaný vycházel, a které citoval v odůvodnění rozhodnutí, na které soud v plném rozsahu odkazuje.

V souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále též „správní řád“), byla jí dne 1. 12. 2015 dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. K žalobkyním doloženým materiálům dne 3. 7. 2015 a 7. 7. 2015 žalovaný sdělil, že s ohledem na charakter těchto dokumentů nepřistoupil k jejich překladu, neboť měl za prokázané, že obsah těchto materiálů nemá v souvislosti s řízením o mezinárodní ochraně žalobkyně a její nezletilé dcery potřebnou relevanci. Bližší důvody uvedeného názoru žalovaného jsou rozvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že pro rozhodnutí ve věci si zajistil dostatek vlastních aktuálních podkladů z veřejně dostupných a objektivních informačních zdrojů, s jejichž výčtem byla jmenovaná dne 1. 12. 2015 konkrétně seznámena, proti uvedeným informacím a způsobu jejich využití nic nenamítala.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl dle zákonných podmínek dle ust. § 51 odst. 1 věta první s.ř.s. bez nařízení jednání.

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz, soud poukazuje na to, že „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1990 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“

V daném případě stěžejní skutečností, o kterou opřela žalobkyně, zastupující i nezletilé dítě, opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byly záležitosti soukromého charakteru, sice výhrůžky ze strany neznámých mužů kvůli dluhům jejího bývalého manžela a všeobecné životní podmínky na Ukrajině s důrazem na bezpečnostní aspekty. Z celého azylového příběhu žalobkyně a její dcery je tedy zřejmé, že se jednalo čistě o konání soukromých osob, které se prokazatelně dá pokládat za nelegální jednání, a proti kterému se může žalobkyně v zemi původu bezpochyby ohradit zákonnými prostředky. Soud musí přisvědčit argumentaci žalovaného, že jakékoliv potíže se soukromými osobami, kterými byly původci výhrůžek, v tomto případě nelze bez dalšího považovat za pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Z její výpovědi bylo zjištěno, že ve věci nepodnikla žádné kroky pro vyřešení své situace, uvedla, že žádost o zmíněný úplatek nijak neřešila, i když jí bylo známo, že by si mohla stěžovat, jestliže v zemi existuje tzv. služba bezpečnosti. Sama uvedla, že se jednalo pouze o jeden konkrétní případ korupčního jednání vztahující se na její osobu, proto nelze uvedený incident označit za bezprostřední a nucenou příčinu jejího i její nezletilé dcery odchodu z vlasti. Bylo zjištěno, že před svým posledním příjezdem do ČR od ledna roku 2015 byla v ČR již třikrát, neměla s vyřizováním dokladů pro cestu do ČR žádné potíže, rovněž neuvedla, že by při svém odjezdu z Ukrajiny měla jakékoliv problémy týkající se hraniční kontroly. Sama dále uvedla, že ona ani nikdo z její rodiny není členem žádné politické strany či jiné organizace a nikdy nebyl. V průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno usoudit, že by byla sama pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, neuvedla jakékoliv veřejné aktivity, které by se daly považovat za uplatňování politických práv a svobod či jakýchkoliv potíží. Nebyly proto shledány důvody k udělení azylu dle ust. § 12 odst. a) zákona o azylu. Vymezením pojmu pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že „za pronásledování je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim“. Dříve než žalovaný posoudil opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zajistil si informace o zemi původu žalobkyně, vedle výpovědi žalobkyně [písm. a)] a jejího vyjádření, vycházel z podkladové dokumentace podrobně citované v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí.

Podmínkou pro udělení azylu cizinci je skutečnost, že bylo přiměřeným způsobem prokázáno, jak uvedeno již shora, že je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, nebo se opodstatněně obává pro následování pro některý z důvodů vyjmenovaných v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou

část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopni nebo ochotni odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Takováto situace však v daném případě nenastala.

Za důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) citovaného zákona nelze považovat ani aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, která je správnímu orgánu z jeho správní činnosti známa. Žalovaný monitoroval politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině ve vazbě na aplikaci migrační a azylové politiky ČR. Žalobkyně se svojí nezletilou dcerou naposledy bydlela v západní části země, konkrétně ve městě Užhorod, Zakarpatská oblast, kde k ozbrojeným střetům nedochází, a které se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace netýká.

Na základě všech sdělených skutečností žalobkyně proto žalovaný se důvodně domníval, že její žádost o mezinárodní ochranu podána jejím jménem i nezletilé dcery je účelová z důvodu snahy odejít trvale za svým manželem do ČR, kde pobývá i její příbuzná – teta. Učiněný závěr vyplývá ze zjištění, že do ČR přicestovala dne 26. 6. 2015, od ledna roku 2015 na tomto území pobývala již třikrát, opakovaně se vracela za svým manželem, který dne 18. 2. 2015 požádal na území ČR o udělení mezinárodní ochrany kvůli jeho strachu z povolání do ukrajinské armády.

Soud zjistil ze spisu sp. zn. 22 Az 16/2015 vedeného u zdejšího soudu, že rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 5. 2015, č. j. OAM-141/ZA-ZA14-K08-2015 nebyla jmenovanému udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti rozhodnutí podal žalobu, o níž zdejší soud rozhodl dne 27. 8. 2015, žaloba byla zamítnuta.

Dále bylo zjištěno ze spisu sp. zn. 22 Az 10/2016, že jmenovaný podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 4. 2016, rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 5. 2016, č. j. OAM-320/ZA-ZA11-K08-2016 byla předmětná žádost vyhodnocena jako nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) citovaného zákona zastaveno. Proti rozhodnutí podal žalobce dne 15. 6. 2016 žalobu, o níž doposud nebylo pravomocně rozhodnuto.

Uvedené skutečnosti svědčí o cíleném záměru jmenované požádat v ČR pro sebe a její dítě o stejný pobytový status, o který požádal i její manžel, a to časově dříve než jmenovaná. Z jejího vyjádření v rámci správního řízení vyplynulo, že i přestěhováním do jiné části Ukrajiny by její situace nebyla vyřešena, jelikož by se obávala cizího prostředí. Nicméně cizí prostředí včetně zcela odlišného jazykového vybavení je vystavena i v ČR, kde žádá o mezinárodní ochranu. Legalizace pobytu není mezi taxativně vypočtenými důvody dle ust. § 12 zákona o azylu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz. Hodlají-li žalobkyně realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezbavuje je to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2010, sp. zn. 6 Azs 5/2010, www.nssoud.cz). Žalobkyně přicestovaly do ČR dne 26. 6. 2015 na vízum na pozvání, žádost o mezinárodní ochranu podala dne 3. 7. 2015. Žádné rozhodnutí o správním vyhoštění není proti nim v současnosti účinné, nejsou tudíž povinni okamžitě po ukončení řízení

o mezinárodní ochraně opustit ČR. Je tedy pouze jejich rozhodnutím, zda legálnost dalšího pobytu na území ČR si zajistí za pomoci příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců či nikoliv. Uvedenou formou mají možnost si realizovat jejich snahu pobývat společně s manželem žalobkyně označené písmenem a) na území ČR.

Soud se rovněž ztotožňuje i se závěry žalovaného, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu dle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu. Z výpovědi jmenované, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by byl v ČR udělen azyl některému z rodinných příslušníků výše jmenovaných ve smyslu tohoto ustanovení. Žadatelka o udělení mezinárodní ochrany, jakož i její nezletilé dítě, nejsou rodinnými příslušníky azylanta, jak vyžaduje ust. § 13 citovaného zákona pro případné udělení azylu dle tohoto ustanovení.

Pokud se týká posouzení možnosti udělení azylu ve smyslu ust. § 13 citovaného zákona soud dále poukazuje i na citaci NSS uvedenou v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, č. j. 7 Azs 21/2013-29, www.nssoud.cz, dle které „v souvislosti s rodinným životem stěžovatele není na místě ani shora uvedená stížná námitka poukazující na existenci důvodu pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Je tomu tak již proto, že manželce nebyl udělen azyl podle ust. § 12 nebo § 14 zákona o azylu“. Uvedený judikát lze přiměřeně aplikovat i na projednávanou věc.

S ohledem na provedené důkazy nebyly shledány ani důvody pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, neboť žalobkyním se nepodařilo prokázat, že by jim ve státě jejich posledního trvalého bydliště hrozilo nebezpečí vážné újmy, ani správní orgán po prošetření jejich rodinné, sociální a ekonomické situace nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by jim mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jejich osobní a rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňující humanitární azyl. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože správní orgán řádně zjistil a posoudil situaci žalobkyně označené písmeny a), která je dospělá, plně právně způsobilá a pracovně schopná osoba, jejíž zdravotní stav je dle jejího vlastního prohlášení zcela v pořádku, žádné negativní skutečnosti nevyslovila ani s ohledem na zdravotní stav své nezletilé dcery, nebylo prokázáno, že by pociťovaly nějaké zásadní existenční a ekonomické problémy a pokud z nich žalovaný sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Soud v této souvislosti poukazuje např. na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz.

Krajský soud se rovněž ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobkyně neuvedly a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by jim mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, jelikož ten je na Ukrajině od roku 2000 zrušen. Po zhodnocení výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího a nezletilé dcery pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejich hlavních motivů k odchodu z vlasti a citovaných aktuálních informačních pramenů, nedospěl správní orgán k závěru, že by jim v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Na základě informačních zdrojů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo prokázáno, že v zemi původu žalobkyň neprobíhá

takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyním za vážnou újmu podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tato skutečnost ani nebyla předeštěna.

Rovněž nebyly prokázány důvody udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu, neboť z výpovědi žalobkyně, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu v průběhu správního řízení nevyplývalo, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyň ve smyslu tohoto ustanovení.

Optikou tohoto náhledu dospěl soud k závěru, že nebyly shledány důvody k udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, učiněný právní názor žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, správní orgán vycházel z dostatečně relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti. Plně v intencích žalobních bodů se vypořádal jak s tvrzenými potížemi žalobkyň, tak i situací v zemi jejich původu. Za daného stavu proto soud **žalobu** jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. **zamítl**.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměly, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu

lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 15. září 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová